

Incident v Čechách

Thomas Arnfelt

TEMNÝ THRILLER Z TEMNÝCH ČASŮ

Incident
is Cechach

Incident v Čechách

Thomas Årnfelt

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Thomas Årnfelt, 2015

Translation © Jarmila Kocourková, 2018

Cover © Lukáš Tuma, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-095-6 (pdf)

Věnováno Sofii

Sobota 13. dubna 1613

Experiment se zpočátku zdál být úspěšný. Pacient se zvedl z lůžka. Pokus ukazuje, že jednodušší pokyny dokáže splnit. Upadl však už za pouhou minutu a nejevil známky života. Z materiálu nezůstalo nic. Je zapotřebí ho opatřit více, nebo najít jinou alternativu.

Poloviční úspěch. Další výzkum nutný.

I

„Tak vy jste v Čechách ztratili celé jezuitské poselstvo. A teď byste chtěli, abych vám ho našel. Rozumím tomu správně?“

Maxmilián se na pohovce pohodlně opřel. Signor Francesco Foscari se na něj usmál a prohrábl si prošedivělé vousy. Pokud by ho Maxmilián neznal, mohl by se domnívat, že jezuita má smysl pro humor. Mnoho lidí už Foscariho lehkomyšlně podcenilo, většina však pouze jednou. Tohoto omylu se ale Maxmilián hodlal vyvarovat.

Svou sarkastickou poznámkou ale nemířil na Foscariho. Maxmilián si vychutnával, jak se signoru Raffianu Nerovi zúžily oči do škvírek. Už už se mu chystal odpovědět, avšak Foscari ho předešel.

„Jistě, i tak by se to dalo vyjádřit, pokud bych volil opatrná slova. Rozhodně bych si přál, abyste se tohoto úkolu ujal.“

Jako by měl Maxmilián možnost volby. Kdyby se otec Foscari rozhodl, že už dál jeho služby nepotřebuje, přestal by nad ním držet ochrannou ruku, což by nakonec vedlo k tomu, že by se nit Maxmiliánova života rychle přetrhla. Nejdůležitější ale bylo, aby se jednou mohl pomstít lidem, kteří si to podle jeho názoru zasloužili. A jako první zaplatí právě Nero. Bohužel ještě nenastal správný čas. Foscariova vila nebyla tím nejvhodnějším místem k odplatě. Maxmilián by nestačil udělat ani pár kroků...

Otevřely se dveře a Foscari se odmlčel. Dovnitř vešel sluha s podnosem a karafou vína. Vše postavil na stůl, poté z tácu vzal tři poháry a naplnil je. Pak zase zmizel. Maxmilián využil

toho, že oba jeho spolustolovníci sledovali sluhův odchod, a rychle prohodil svoji a Nerovu číši.

Teď ji římský inkvizitor zvedl do výše a Foscari ho následoval. Maxmilián opětoval přípitek.

„Mohli byste mi třeba vysvětlit, co mám s tou věcí společného,“ podotkl potom.

„Existují určité indicie, že budeme potřebovat vaše znalosti,“ vysvětlil Foscari.

Nero svraštil obočí a oči se mu – pokud to vůbec bylo možné – ještě více zúžily. Bylo čím dál jasnější, že Maxmiliána předvolali kvůli něčemu, co náleželo do pravomoci inkvizice.

„Jeden služebník z oné družiny jezuitů se vrátil. Toho zmateného mládence našel jakýsi venkovský kněz a postaral se o něj. Pak si ale uvědomil, že se s ním vlastně už před několika týdny setkal, a to spolu s menší skupinou našich vyslanců, kteří u něj tehdy nocovali.“ Foscari se odmlčel. „Kněz byl z nesouvislého vyprávění toho mladého muže velice rozrušený, a proto se na nás obrátil.“

„Takže existuje svědek?“ Maxmilián se nyní naklonil vpřed.

Raffiano Nero si odkašlal. Foscari pohlédl na Maxmiliána a potom na inkvizitora.

„Lépe řečeno – spíše existoval,“ odpověděl Foscari suše. „Bohužel nepřežil výslech.“

Nero se zatvářil zkroušeně. Maxmilián vyloudil na tváři účastný pohled, ale v duchu zaklel.

„Byl velice slabý.“ Nero se ovládal, přesto Maxmilián zaznamenal v jeho hlase lehké zachvění. „Vyprávění toho chlapce bylo naprosto zmatené. Máme podezření, že byl posedlý. Možná právě jeho vinou zmizela celá skupina. Rozhodli jsme se předvolat jednoho z jeho krajanů. Doufali jsme, že mu to rozváže jazyk. To se však nepodařilo, takže jsme museli použít jiné prostředky.“

Maxmilián znal velice dobře Nerovy *jiné prostředky*.

„Nechte mě hádat. Víc informací jste z něj už nedostali a pak se naneštěstí zhroutil?“

Nero přikývl a povzdechl si. „Asi to je takhle pro něj nejlepší. Stejně bychom nepustili muže s takovou představitostí mezi normální lidi. Způsobil by paniku.“

Maxmilián se rozhodl na tohle tvrzení nereagovat.

„Je zcela nepodstatné, co tam dělali,“ pokračoval Foscari. „Měli své poslání. Není nám znám žádný důvod, který by jim mohl zabránit ve splnění jejich úkolu zrovna v té oblasti, kde – jak se domníváme – zmizeli. Vlastně tudy jenom projížděli. Nejvěrohodnější vysvětlení za těchto okolností je, že byli v horách napadeni zvláště bezohlednými a bezcitnými bandity.“

Foscari se odmlčel a obrátil se ke krbu.

„Okolnosti kolem toho přeživšího mladíka vyžadují důkladnější prozkoumání případu. Byl totiž přesvědčen, že viděl konat dílo dáblovo. Potřebujeme vědět, co se s naším poselstvem opravdu stalo, ale zároveň nechceme v tamním kraji zbytečně budit pozornost tím, že tam vyšleme někoho, kdo bude spojován s naším řádem. Kromě toho máte tu výhodu, že mluvíte plyně jejich jazykem, tedy česky. Toť vše.“

Ano, právě to Maxmiliána zneklidňovalo. Znělo to až moc jednoduše. Mohli tam poslat téměř kohokoliv. Přesto povolali právě jeho. Museli mít daleko závažnější podezření. Nebo v tom vězelo něco, o čem se mu jaksi opomněli zmínit. Možná věděli víc, nebo jim ten mladík přeci jen něco kloudného prozradil, ale oni si tu informaci hodlali nechat pro sebe.

Nero si odkašlal.

„Stále jsem přesvědčen o tom, že by si tuto záležitost měl náš řád vyřídit sám.“

Foscari zavrtěl hlavou.

„Vy už jste udělali víc, než bylo nutné, drahý bratře. Nepřeji si, abyste se do toho nadále pletli.“

Opět se obrátil na Maxmiliána.

„Můžete převzít ten úkol?“

Zase jedna z Foscariho řečnických otázek.

Maxmilián chvíli tiše přemítal. Pak se zvedl a přešel k psacímu stolu, kde sebral arch papíru a husí brk, který namočil do inkoustu. Něco rychle napsal a předal to Foscariimu.

„Potřebuji mít naprosto volné ruce. Dostanu obvyklé dokumenty, ale také mi písemně potvrdíte moje naprosté zřeknutí se zodpovědnosti. Žádné otázky. A odpuštění hříchů, jak před samotnou akcí, tak po splnění úkolu. A tu sumu napsanou na papíru před vámi...“ Foscari jej opatrně rozložil a přelétl očima. Hlavu sklonil mírně stranou a podíval se na Maxmiliána, který větu dokončil: „... chci předem.“

Raffiano Nero vypadal, jako by chtěl něco namítnout, ale Foscari zvedl ruku a přikývl.

Neděle 14. dubna 1613

Možná se něco děje.

Musím zjistit, kde se stala chyba. Je třeba to prozkoumat. Důležité je porovnat jednotlivé zdroje, aby bylo možné vyvodit důsledky. Byla to náhoda, nebo existuje racionální důvod? Je obtížné to posoudit.

Kontrolován pacient v cele 4. Neuvěřitelné, že stále ještě žije. Škoda, že zešlel. Je nutné se lépe připravit na test pacienta v cele 5.

II

Magdaléna si označila stránku záložkou a vzhledla. Začalo svítat. Sfoukla svíčku a zavřela knihu. Přemohla ji únava, jako by přes ni někdo hodil těžkou deku. Možná by měla ještě znovu usnout, ale v téhle situaci to nebylo možné.

Místo toho popošla k oknu a zahleděla se do dálky na kamenný most, pod nímž se nalézal hrob. Dnes to bylo právě deset let, kdy stála tady nahoře v okně knihovny a za východu slunce pozorovala Kryštofa, jak cválá pryč, aby se připojil k císařské armádě. Hádali se tehdy celou noc. Vlastně ne úplně celou, tedy rozhodně ne pořád. Cítila, jak jí při té vzpomínce hoří tváře. Zlost a vášně jsou jako sestry – najdete je často blízko sebe.

Venku vítězně zakřičel sokol. Právě polapil něco, co přeběhlo úzkou stezku vinoucí se z hor. Možná hraboše. Magdaléna nemohla v ranní mlze rozeznat, co to bylo. Každopádně to teď bylo mrtvé.

Otočila se a odstoupila od psacího stolu stojícího uprostřed pokoje. Zvedla objemný foliant a nesla ho zpět na jeho místo na polici. „Nebud' smutná, moje drahá,“ vybavila se jí Kryštofova slova, „určitě svojí holubičce přivezu spoustu skvělé válečné kořisti. Možná něco drahého k zavěšení na stěnu, nebo stříbro, anebo co třeba vzácnou a napínavou knihu? Székely prý vlastní opravdu exotickou kolekci mimořádných děl.“

Magdaléna položila svazek zpět, obrátila se a zahleděla se na obrazy visící na stěnách podél knihovny. Pak vypustila vzduch z plic způsobem, který naznačoval, že ho tam držela

příliš dlouho. Ano, Kryštof měl pravdu. Jenže jí zapomněl slíbit, že se vrátí i on sám. Cestu tam ještě zvládl. Obdržela od něj dopis, kde popisoval první šarvátky a vyznával jí lásku. Dokonce se zúčastnil i rabování u Kronštadt. Pak se mu ale cestou domů splasil kůň a Kryštof Jan Diviš z Vochova zůstal ležet pod ním. Kůň to přežil.

Ozvalo se tichoucké zaklepání na dveře.

„Ano, Elso?“

Dveře se otevřely a komorná vklouzla dovnitř. „Bude chtít paní posnídat tady nahoře? Nebo mám prostrít v jídelně?“

„Zůstanu tady, Elso. Po snídani mi pomůžeš s oblékáním. A přines ten stříbrný podnos.“ Nemusela vysvětlovat který. Elsa byla chytré děvče.

S tichouckým „samozřejmě, paní“ zase zmizela.

Zrcadlo velikosti dospělého člověka umístěné v šatně bylo neúprosné. Jeden z nejméně ošetřovaných kusů nábytku na celém hradě. Vždy skvěle vyleštěné. Vždy krutě pravdivé. Jen jednou jej zapomněla komorná nablýskat. Dnes ovšem svou povinnost již splnila.

„Chce si dnes paní vzít ty černé šaty?“ zeptala se Elsa a zároveň utáhla korzet.

Magdaléna pozorovala v zrcadle, jak se jí vzedmula prsa. Zabloudila pohledem ke svému pasu, který se ještě zúžil zásluhou dalšího Elsina navyklého pohybu. Ani na nohách, obvykle samozřejmě zakrytých, Magdaléna nenašla žádnou zjevnou chybu. Nyní hleděla sama sobě do očí.

Oči byly kdysi její pýchou, v současnosti ale patřily k tomu nejméně přitažlivému na jejím vzhledu. Unavené, protkané červenými žilkami a orámované tmavými kruhy kolem - toho si nešlo nevšimnout. Posledně jmenované se naštěstí nechaly zakrýt, na to byla její komorná opravdu šikovná.

„Že tohle tělo pořád vypadá k světu, Elso?“ řekla, aniž odpověděla na služčinu otázku.

„Jistě, paní.“ Odpověď přišla příliš rychle na to, aby byla zcela pravdivá. Elsa to cítila sama, dokonce přestala utahovat šněrovačku. Magdaléna spatřila v zrcadle za vlastním obrazem její zrudlou tvář a rozpačitý úsměv.

„Jistě, paní,“ napodobila ji a rozesmála se.

„Paní ví, že si to opravdu myslím,“ pokračovala komorná. „Dnes jste ještě hezčí, než když jste se vdávala. Já jsem sice tehdy byla malá holka, ale už tenkrát jsem byla přesvědčená, že jste nejkrásnější na světě. Tak dospělá! Ale teď...“ udělala pauzu, „jste zralá, plnější, půvabnější. Už ne ta sedmnáctiletá dívka jako tehdy.“

Magdaléna se usmála. Měla ráda, když jí Elsa lichotila. A nejlepší na tom bylo, že ona sama si myslela totéž. Byla teď opravdu na vrcholu krásy. I proto se bála. Aby to s ní nezačalo jít z kopce. Objeví se první záhyby kůže, ňadra poklesnou, pokožka na rukou a nohou ztratí pružnost.

Znovu se pozorně zahleděla na svůj odraz v zrcadle. Co to tam je? Náznak vrásky? A nejsou váčky pod očima výraznější než jindy po podobné noci, kdy málo spala? Jistota všeho, na co byla až doteď hrdá, jako by se náhle začala drolit. Čelo se jí orosilo potem. Věděla, že přehání, ale zároveň pocítovala strach z nevyhnutelného. Náznaky tu již byly, pokud by je chtěla vidět. Byla si toho vědomá už nějakou dobu.

„To je skoro škoda nechat takové tělo ležet ladem, měla bych na ně někoho nalákat. Dokud na to ještě stačím.“

Viděla, jak se Elsa na chvilku zarazila, ale pak se rychle vzpamatovala a odpověděla: „Jistě, paní. Například hrabě Reichert z Birgenu se o vás velmi zajímá, soudě podle množství dopisů, které vám posílá. To by mohl být dobrý začátek. Paní by třeba mohla přijmout jedno z jeho pozvání na večeři.“

Magdaléna si nemohla nevzpomenout na první setkání s Reichertem ve Vídni. Bylo krátké, ale její představa o tehdy nově jmenovaném – a podle všeho nadutém – hraběti získala celkem

jasné obrysy. Stejně jako jeho zájem o ni. Nebo spíš o její majetek a kontakty.

„Ano, asi bych to měla udělat brzy,“ odpověděla a zároveň se otočila. „Pokud si Elsa myslí, že je to dobrý nápad.“

Elsa místo odpovědi jen sklopila oči. Magdaléna ji pohladila hřbetem ruky.

„Myslím, že to dnes budou ty červené. Co mají trochu staromódní stříh. Pomůže mi Elsa také upravit vlasy a napudrovat?“

Magdaléna několikrát obešla jídelnu. Krb, umístěný vedle delší strany stolu, minula už nejméně pětkrát. Zastavila se a zvedla oči k obrazům českých králů a dalších šlechticů – mužů i žen. Ačkoli se umělci snažili ze všech sil předlohy svých maleb vylepšit, bylo vidět, že na dotyčných už zapracoval zub času. Právě proto by si možná měla nechat namalovat portrét už teď?

Přemýšlela o svém ranním rozhovoru s komornou. Usmála se. Věci do sebe začínají zapadat. Pravděpodobně nastal čas na kratší cestu. Trochu se uklidnit a něco málo nakoupit. To děvče by si zasloužilo malý dárek.

Zatáhla za šňůrku zvonku. Trvalo jen pár minut, než se v otevřených dveřích objevila Elsina tvář.

„Paní zvonila?“

„Ano. Rozhodla jsem se, že pojedu do Prahy. Sama. Zabal mi věci, Elso. Vyrazím hned zítra po snídani. Vrátím se asi tak za týden nebo dva.“

Chvilí přemýšlela.

„Pokud Reichert pošle další pozvání na večeři, zatímco budu pryč, odpověz mu, že ho ráda přijmu hned, jak se vrátím z cest.“

Pátek 19. dubna 1613

Konečně došlo k nálezu ve sklepě knihovny.

Je zapotřebí vše přečíst a porovnat, aby se doplnily chybějící detaily.

Skladiště jsou teď plná.

III

Maxmilián se vyklonil z okna a rozhlížel se po městě. Kéž by tu mohl chvíli zůstat. Nikde žádní nepřátelé, nikdo ho tu neznal a nikdo ho nenutil k práci.

Vůbec ne jako v Římě. Ženy zde byly pěkně oblečené a vůbec tu bylo co pozorovat. Měl by zde ještě nějaký čas setrvat, ale asi z toho nic nebude. To už se v průběhu svého putování po světě naučil. Život pro něj představoval cestu – cestu ze tmy okamžiku, kde se člověk právě nacházel, do ještě větší tmy, když ho konečně pohřbili.

Utáhl si pevně opasek s dýkou a oblékl si venkovní plášť. Truhlice s vybavením byla zavřená a zamčená. Znovu vše zkontroloval, upravil si pero na klobouku a elegantním pohybem si klobouk nasadil. Vysoké holínky nepatřily k nejpohodlnějším, ale dobře plnily svůj účel. Člověk se neušpinil od bláta, byl jistější v chůzi a zároveň mohl díky jejich vyztužení rozdávat silné kopance, pokud bylo třeba.

Ozvalo se zatukání na dveře. Jedno znamenalo, že se blíží někdo cizí, víc než jedno naznačovalo, že Bertuccio chce vejít. Dveře se otevřely, aniž Maxmilián cokoliv řekl. Bertuccio se takhle ohlásil předem a věděl, že je očekáván. To byla jedna z mnoha věcí, které se naučil v průběhu dvou let v Maxmiliánových službách.

„Nějaké problémy, Bertuccio?“

„Ne, vůbec žádné, dostal jsem celou sumu. Udělal jsem, co jste řekl, a vyměnil peníze po částech na různých místech, abych neupoutal pozornost. Nenastaly žádné komplikace.“